

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מעשה שעברו יותר מארבעים זוג ועיכבן רבי עקיבא כו'.													◊
חס ושלום שרבי עקיבא עיכבן. אלא שזפר - ראשה של גדר - עיכבן, ושלה רבן גמליאל והורידוהו מגדולתו.	תניא, אמר רבי יהודה:												◊
אב ובנו שראו את החדש - ילכו. לא שמצטרפין זה עם זה, אלא שאם יפסל אחד מהן - יצטרף השני עם אחר.	[ת"ק]												◊
אב ובנו וכל הקרובין - כשרין לעדות החדש.	רבי שמעון:												◊
מעשה בטוביה הרופא שראה את החדש בירושלים, הוא ובנו ועבדו משוחרר, וקבלו הכהנים אותו ואת בנו ופסלו את עבדו. וכשבאו לפני בית דין - קבלו אותו ואת עבדו, ופסלו את בנו.	רבי יוסי:												◊
מאי טעמא דרבי שמעון - דכתיב (שמות יב) ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר. החדש הזה לכם - עדות זו תהא כשרה בכם.	רבי לוי:												◊
ורבנן													;
עדות זו תהא מסורה לכם.	[רבנן]												!
מעשה בטוביה הרופא כו'.	רבי יוסי:												◊
הלכתא כרבי שמעון.	רב חנן בר רבא:												◊
רבי יוסי, ומעשה, ואת אמרת הלכתא כרבי שמעון?	רב הונא לרב חנן בר רבא:												;
והא זמנין סגיאיין אמרית קמיה דרב הלכתא כרבי שמעון, ולא אמר לי ולא מידי?	אמר לו: [רב חנן בר רבא]												!
היכי תניתי?	אמר ליה: [רב הונא]												^
אפכא.	אמר ליה: [רב חנן בר רבא]												!
משום הכי לא אמר לך ולא מידי.	אמר ליה: [רב הונא]												■
אין הלכתא כרבי שמעון.	טבי בריה דמרי טבי, אמר מר עוקבא אמר שמואל:												◊
אלו הן הפסולין: המשחק בקוביא, ומלוי ברבית, ומפריחי יונים, וסוחרי שביעית, ועבדים.													■
זה הכלל: כל עדות שאין האשה כשירה לה - אף הן אינן כשירין לה.													■
הא אשה כשירה לה - אף הן כשירין לה.													■
זאת אומרת גזלן דדבריהם כשירין לעדות אשה.	רב אשי:												◊
מי שראה את החדש ואינו יכול להלך - מוליכין אותו על החמור, אפילו במטה.													■
ואם צודה להם - לוקחין בידן מקלות													■
ואם היתה דרך רחוקה - לוקחין בידם מזונות.													■
שעל מהלך לילה ויום מחללין את השבת ויוצאין לעדות החדש, שנאמר (ויקרא כג) אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם במועדם.													■
הדרן עלך ארבעה ראשי שנים													

ראש השנה-אם אינן מכירין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם אינן מכירין אותו - משלחין עמו אחר להעידו.												■
בראשונה היו מקבלין עדות החדש מכל אדם, משקלקלו הבייתוסים - התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכירין.												■
מאי אחר?												⋄
חד												!
וחד מי מהימן?												⋄
מעשה שבא הוא ועדיו עמו להעיד עליו	והתניא:											⋄
מאי אחר - זוג אחר.	רב פפא:											⋄
הכי נמי מסתברא, דאי לא תימא הכי - אם אינן מכירין אותו												■
מאי אות?												⋄
אילימא אותו חד												!
וחד מי מהימן? (תהלים פא) משפט כתיב ביה												⋄
אלא מאי אותו - אותו הווג, הכי נמי מאי אחר - זוג אחר.												!
וחד לא מהימן?												⋄
מעשה ברבי נהוראי שהלך אצל העד להעיד עליו בשבת באושא	והתניא:											⋄
רבי נהוראי שהא אחריןא הוה בהדיה, והא דלא חשיב ליה - משום כבודו של רבי נהוראי.	אמרין:											⋄
רבי נהוראי, שהא אחריןא הוה באושא, ואול רבי נהוראי לאצטרופי בהדיה.	רב אשי:											⋄
אי הכי מאי למימרא?												⋄
מהו דתימא: מספיקא לא מחללין שבתא, קמשמע לן.												!
כי אתא עולא, אמר: קדושה לירחא במערבא.												⋄
לא מיבעיא עולא דגברא רבה הוא, דמהימן, אלא אפילו איניש דעלמא - נמי מהימן. מאי טעמא? כל מילתא דעבידא לאנגלווי - לא משקרי בה אינשי.	רב כהנא:											⋄
בא אחד בסוף העולם ואמר קדשו בית דין את החדש - נאמן.	תניא נמי הכי:											⋄
בראשונה היו מקבלין עדות החדש מכל אדם וכו'.												■
מה קלקול קלקלו הבייתוסין?	תנו רבנן:											■
פעם אחת בקשו בייתוסין להטעות את חכמים, שכרו שני בני אדם בארבע מאות זוז, אחד משלנו ואחד משלהם. שלהם העיד עדותו ויצא. שלנו, אמרו לו: אמור כיצד ראית הלכנה? אמר להם: עולה הייתי במעלה אדומים, וראיתו שהוא רבון בין שני סלעים, ראשו דומה לעגל, אזניו דומין לגדי, קרניו דומות לצבי, וזנבו מונחת לו בין ירכותיו. והצצתי בו, ונרתעתי ונפילתי לאחוריי. ואם אין אתם מאמינים לי - הרי מאתים זוז צוררין לי בסדיני.												⋄
אמרו לו: מי הזקיף לכן? אמר להם: שמעתי שבקשו בייתוסים להטעות את חכמים, אמרתי: אלך אני ואודיע להם, שמא יבואו בני אדם שאינם מהוגגין, ויטעו את חכמים. אמרו לו: מאתים זוז נתנוין לך במתנה, והשוכר ימתח על העמוד. באותה שעה התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכירין.												⋄
בראשונה היו משיאין משואות, משקלקלו הכותים התקינו שיהו שלוחין יוצאין.												■
כיצד היו משיאין משואות? מביאין כלונסאות של ארז ארוכין, וקנים, ועצי שמן, ונעורת של פשתן. וכורך במשיחה, ועולה לראש ההר, ומצית בהן את האור. ומוליך ומביא, ומעלה ומוריד, עד שהוא רואה את זמאין היו משיאין משואות? מהר המשחה לסרטבא, ומסרטבא לגרופינא, ומגרופינא לחורון, ומחורון לבית בלתי, ומבית בלתי לא זוז משם, אלא מוליך ומביא ומעלה ומוריד, עד שהיה רואה כל הגולה לפניו												■
מאי משמע דמשיאין לישא דיקוד הוא												⋄
דכתיב (שמואל ב ה) וישאם דוד ואנשיו, ומתרגמיני: ואוקדינן דוד.												⋄
אין משיאין משואות אלא על חדש שנראה בזמנו לקדשו, ואימתי משיאין - לאור עיבורו.	תנו רבנן:											⋄

למימרא דאחסר - עבדינן, אמלא - לא עבדינן								■	◇	כב:
מאי טעמא?								▲		כב:
גזירה משום ראש חדש חסר שחל להיות בערב שבת. אימת עבדי - באפוקי שבתא. דאי אמרת נעביד נמי אמלא - אתו למיטעי אמרי: האי חסר הוא, והאי דלא עביד מאתמול - משום דלא אפשר. או דלמא מלא הוא, ובזמנו עבדו.	רבי זירא:							!	◇	כב: